

עפ"ת 59473/05/20 - עלאא קאק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ

עפ"ת 59473-05-20 קאק נ' מדינת ישראל

מספר בקשה: 1

עלאא קאק
ע"י ב"כ עו"ד איברהים עיאד
המבקש

לפני כבוד השופט מרדכי כדורי
בעניין:

נגד

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עינת ברוכי יריב
מפרקליטות מחוז ירושלים - פלילי
המשיבה

החלטה

לפני בקשה להאריך את המועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בירושלים (כב' השופט נ' נחשון) בתיק תת"ע 4227-12-18 (הכרעת דין מיום 24/11/2019, גזר דין מיום 30/12/2019).

הרקע:

1. לבית המשפט קמא הוגש כתב אישום המייחס למבקש עבירה של עקיפת רכב אחר כשהדרך לא היתה פנויה במרחק מספיק כדי לבצע את העקיפה בבטחה, ותוך גרימת סיכון לרכב אחר, בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961.

לאחר שמיעת ראיות הרשיע בית המשפט קמא את המבקש, והטיל עליו קנס בסך 1,500 ₪, פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים ופסילה על תנאי.

הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור הוגשה ביום 26/5/2020, כחמישה חודשים לאחר שניתן גזר הדין.

תמצית טיעוני הצדדים:

2. המבקש טוען, כי בית המשפט הרשיע אותו "באופן מפליא ביותר" כלשונו, על סמך עדות יחידה מטעם התביעה.

עוד טוען המבקש, כי גזר הדין ניתן בהיעדרו, וכי נודע לו עליו "לא יאחר משבוע משזה ניתן", כדבריו. לעמדתו, החל מאמצע חודש פברואר שררה בארץ תקופה של חוסר וודאות בשל נגיף קורונה. במהלך תקופת החירום המבקש עבד במסגרת מתוגברת כנהג אוטובוס, עד שבשלב מסוים הוצא לחל"ת. האיחור בהגשת הערעור לא נבע מזלזול, אלא מדובר במקרה חריג שהתרחש במהלך תקופת החירום.

המבקש טוען עוד, כי סיכויי הערעור טובים, לנוכח העובדה שההרשעה מבוססת על עדותו של עד תביעה אחד, "שעלו בה המון סתירות", כלשונו.

4. המשיבה מתנגדת לבקשה, אף מבלי להתייחס לסיכויי הערעור. לעמדתה, הבקשה הוגשה בשיהוי רב, כאשר המועד האחרון להגשת ערעור חל קודם תחילתה של תקופת החירום. בנוסף טענה המשיבה, כי המבקש לא פירט מדוע היה בתקופת אי הוודאות כדי למנוע ממנו מלהגיש ערעור. כמו כן, המבקש לא ציית לגזר הדין, ולא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו במועד שנקבע.

5. המבקש הגיש תשובה לתגובת המשיבה, מבלי שנטל רשות לכך, בה טען, כי בניגוד לטענת המשיבה לפיה הוא לא הפקיד את רישיונו, הוא אינו נוהג מיום 1/4/2020, לאחר שבסוף חודש מרץ הוא הוצא לחל"ת.

דין ומסקנות:

6. בפסיקה נקבע כי חרף נטייתו של בית המשפט שלא להחמיר עם נאשם שהתעכב בהגשת ערעורו, עליו להימנע מלהיעתר לבקשות להארכת מועד חדשות לבקרים באופן שיביא לזילות הוראות החוק ולפגיעה באינטרס של הצד שכנגד וביכולתו של בית המשפט לפעול ביעילות. הובהר בפסיקה, כי גם בדין הפלילי סדר הדין אינו "המלצה" או "רשות" בלבד. בדין בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור יבוצע אפוא איזון בין שיקולים שונים העומדים על הפרק בכל מקרה ומקרה. כך, על בית המשפט לבחון את הנימוקים לאיחור בהגשת הערעור, פרק הזמן שחלף מאז המועד האחרון להגשת הערעור, השאלה האם המערער מיוצג באמצעות עורך-דין, הסיכויים הלכאוריים לכך שהערעור יתקבל, האינטרס הציבורי בהכרעה בהליך ואת חשיבות הזכויות העלולות להיפגע אם לא תינתן ארכה (ראו: פ"פ 660/16 פלוני נ' מדינת ישראל 31/1/2016, ע"פ 4946/07 מקלדה נ' מדינת ישראל 19/2/2009).

6. כפי שיפורט להלן, יישום השיקולים האמורים במקרה זה מביא לדחיית הבקשה.

ראשית, הבקשה הוגשה באיחור של ממש. כעולה מפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא מיום 30/12/2019, הסנגור נכח בדיון במועד השמעת גזר הדין. לא ניתן אפוא לקבל את טענת המבקש כי גזר הדין ניתן בהיעדרו. מכל מקום, גם אם דבר גזר הדין הובא לידיעתו רק ימים ספורים לאחר הדיון הנ"ל, עדיין מדובר באיחור מופלג ביותר.

שנית, המבקש לא הציג טעם של ממש לשיהוי הרב שננקט על ידו. מצב החירום המיוחד, עליו מבסס המבקש את בקשתו, החל ביום 15/3/2020 (ראו: הודעה בדבר החלת התקנות על בתי המשפט לפי תקנות בתי המשפט ולשכות ההוצאה לפועל (סדרי דין במצב חירום מיוחד), התשנ"א-1991, י"פ התש"ף 5044), למעלה מחודש ימים לאחר המועד האחרון להגשת הערעור (13/2/2020).

טענת המבקש בדבר אי ודאות שהחלה באמצע חודש פברואר 2020 אינה מסייעת בידיו. ראשית, כאמור, המועד האחרון להגשת ערעור חל קודם לאמצע חודש פברואר. שנית, מדובר בטענה סתמית שאינה מפורטת ושאינה מבהירה מדוע היה באי הוודאות הנטענת כדי למנוע מהמבקש להגיש ערעור במועד.

שלישית, המשיב מיוצג באמצעות עורך-דין, המודע לדין החל בעניין.

רביעית, בהינתן מידת ההתערבות המצומצמת של ערכאת הערעור בממצאים עובדתיים הנקבעים על ידי הערכאה הדיונית, לא ניתן לומר שסיכויי הערעור, ככל שניתן לעמוד עליהם מתוכנה של הבקשה, קרובים לרף הגבוה. קביעת ממצאים עובדתיים על סמך עדותו של שוטר יחיד נעשית בבתי המשפט לתעבורה דבר יום ביומו, ואין בכך כדי להפחית. טענת המבקש בדבר סתירות רבות בגרסתו של העד נטענת בעלמא, ללא כל פירוט. משכך, אין בה כדי להביא למסקנה כי סיכויי הערעור גבוהים.

חמישית, המבקש לא הצביע על אינטרס ציבורי בהכרעה בהליך, ואין מדובר בזכויות בעלות חשיבות מיוחדת העלולות להיפגע אם לא תינתן הארכה המבוקשת.

שישית, אין ממש בטענת המבקש לפיה ביום 1/4/2020 הוא חדל מלנהוג. כפי שנקבע בגזר הדין, היה על המבקש להפקיד במועד זה את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט. גם אם המבקש נמנע מלנהוג, כנטען על ידו, הוא לא יצא בכך ידי חובתו.

8. הבקשה אינה מגלה אפוא נימוק שיהיה בו להצדיק את קבלתה.

משכך, הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור נדחית.

ניתנה היום, י' סיוון תש"פ, 02 יוני 2020, בהעדר הצדדים.